

NS-Nieuwsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org

#1157

18.05.2025 (136)

Hitler in oorlog : Wat is er *echt* gebeurd?

door A.V. Schaerffenberg

Deel 4

Hoofdstuk 3: Reinhard Heydrich

De toewijding van de grootste is om risico en gevaar tegen te komen en te dobberen voor de dood."

Friedrich Nietzsche

"Over jezelf overwinnen", deel twee, *Aldus sprak Zarathustra*

Er kan gezegd worden dat Duitsland de Tweede Wereldoorlog niet alleen verloor voordat deze begon, maar zelfs al in 1931, twee jaar voor Hitlers verkiezing tot kanselier, toen hij nog steeds om de macht vocht. In dat jaar kreeg Hans-Thilo Schmidt, een mislukte eigenaar van een zeepfabriek, een ondergeschikte positie bij de *Chiffrierstelle* van het Duitse leger, of "Cypher Office", via zijn broer Rudolf, toen hoofd van het seinhuis. Cryptografen bij de *Chiffrierstelle* hadden tegen die tijd, na bijna tien jaar van intensieve arbeid, een codeermachine geperfectioneerd die veel geavanceerder was dan elk ander versleutelingsapparaat dat tot dan toe

was uitgevonden. Het stond bekend als *Enigma* en behoeftte de geheimhouding van Duitse militaire orders voor alle pogingen van buitenaf om ze te lezen.

In november ging Schmidt naar het Grand Hotel in Verviers, België. Daar overhandigde hij vertrouwelijke documenten die de geheime werking van *Enigma* onthulden aan een Franse geheim agent voor 10.000 mark (ongeveer \$30.000 in het geld van vandaag). "Dankzij Schmidts verraad," schrijft Simon Singh in zijn geschiedenis van cryptanalyse, "was het nu mogelijk voor de Geallieerden om een nauwkeurige replica te maken van de Duitse militaire *Enigma* machine" (146). De operatie om uiteindelijk de gecodeerde berichten te kraken werd door agenten van de Britse geheime dienst "het ultrageheim" genoemd. Dankzij een apolitieke verrader die zijn land verraadde voor geld, zou er een einde komen aan een wereld. Maar zelfs *Ultra* was niet genoeg om de oorlog voor de Geallieerden te winnen, vooral niet op zee, waar de codes van de *Kriegsmarine* nog steeds niet ontcijferd konden worden. Begin 1943 namen de Britten echter een u-boot gevangen met een deel van de code nog aan boord. Verraders van de *Abwehr* (Duitse militaire inlichtingendienst) leverden de rest en vanaf dat moment stortte de onderzeeërcampagne abrupt in. Kapiteins van torpedojagers van de Royal Navy en de U.S. Navy wisten waar alle Duitse onderzeeërs zich bevonden en begonnen ze meedogenloos op diepte te schieten.

De gebeurtenissen die leidden tot dat cruciale keerpunt in de Tweede Wereldoorlog begonnen met een heimelijke strijd binnen het Derde Rijk tussen twee minder bekende figuren: Wilhelm Canaris en Reinhard Heydrich. Ironisch genoeg waren beide mannen oude vrienden. Heydrich, leider van de SS *Sicherheits Dienst* [de SD] (SS Veiligheidsdienst), had gediend onder Canaris in de marine in de jaren 1920, en zijn voormalige superieur steeg naar de post van *Abwehr* Chief in 1935. Het jaar daarop werd Heydrich hoofd van de *Gestapo* (*Geheime Staatspolizei*, de Geheime Staatspolitie, vergelijkbaar met de F.B.I. of Scotland Yard). Het was zijn taak om spionnen en verraders op te sporen en spionage in vijandelijke landen te bevorderen. Deze taken vielen normaal gesproken onder de *Abwehr*, een zogenaamd niet-politieke organisatie die zich uitsluitend met militaire problemen bezighield. Maar de S.D. was nodig om ideologische tegenstanders tegen te gaan - zowel buitenlandse als binnenlandse - die vastbesloten waren om het Nationaal Socialisme met alle mogelijke middelen te vernietigen. Heydrich bleek een genie in het verslaan van deze onzichtbare vijanden en was in staat om in grote mate de effectiviteit van de geheime inlichtingentechnologie teniet te doen door het snel opsporen van spionnen en verraders die Engeland de vitale informatie gaven waardoor *Ultra* werkte.

Hij was niet minder succesvol in offensieve geheime operaties. Heydrich, door Mikkelson beschreven als "ongetwijfeld de meest spectaculaire coup van de hele

oorlog", manipuleerde Stalins paranoia zo vakkundig met overtuigende desinformatie dat de maarschalk reageerde door zijn eigen legerleiding te vermoorden. Het massale verlies van de professionele militaire leiders van de Sovjet-Unie manifesteerde zich in vernederende tegenslagen door toedoen van het kleine Finland in 1940 en het ononderbroken succes van de As-troepen in Rusland het jaar daarop.

Op 27 september 1941 werd Heydrich benoemd tot Beschermers van het Tsjechische grondgebied. Hij was officieel aangesteld om orde te scheppen in dat lastige, onproductieve land, maar in het geheim en vooral om jacht te maken op een spionagekring die ervan verdacht werd binnen de Wehrmacht zelf te opereren. Heydrich haalde de Tsjechen uit het feodale Slavische rijk dat hen sinds de Middeleeuwen had gedomineerd met als doel hen lid te maken van de moderne Europese gemeenschap. Begin 1942 waren zijn plannen zo snel ontwikkeld dat de Tsjechen de meest productieve, pro-Reich van alle bezette volkeren werden - een transformatie die des te opmerkelijker was gezien hun haat tegen Duitsland minder dan een jaar daarvoor. Heydrichs succes lag in zijn vastberadenheid om van de Tsjechische staat een ideale nationaal-socialistische staat te maken, waarin de mensen het gevoel hadden dat ze niet langer tot een onbeduidend, klein land behoorden, maar waardevolle, bijdragende leden waren van een verenigd continent. Ze begonnen zichzelf minder als Tsjechen te zien dan als Europeanen die streed voor hun gemeenschappelijke bestaan met niet alleen Duitsers, maar ook Fransen, Scandinaviërs, Hongaren, Spanjaarden, enz.

Terwijl Heydrich met de ene hand het Tsjechische Protectoraat opwaardeerde, maakte hij met de andere hand het verraad en de spionage van de ondergrondse vijanden van het Reich ongedaan. Hij was hen op het spoor en sloot de ene spion na de andere op, met rampzalige gevolgen voor de Britse militaire inlichtingendienst. Maar in februari 1942 deed Heydrich een schokkende ontdekking: Paul Thuemmel, een agent van de Duitse *Abwehr*, spioneerde voor de Geallieerden. In plaats van Thuemmel te liquideren, liet Heydrich hem vrij en liet hem volgen. De verrader leidde S.D. onderzoekers naar de hoogste niveaus van de *Abwehr*, misschien zelfs naar Heydrich's oude vriend, Wilhelm Canaris.

Heydrich was zich niet bewust van de diepe haat die Canaris koesterde voor het nationaalsocialisme en de vreselijke, zelfs beslissende schade die hij Duitsland al had berokkend. Bijvoorbeeld, in de zomer van 1940 kreeg Canaris, als leider van de militaire inlichtingendienst van het Derde Rijk, de opdracht om diplomatiek de weg vrij te maken voor samenwerking met Vichy Frankrijk en vervolgens Spanje, waar Hitler respectievelijk Phillipe Petain en Francisco Franco zou ontmoeten. De Fuehrer vond hun samenwerking zo belangrijk dat hij hen persoonlijk wilde aanspreken. Hij was een groot bewonderaar van de Franse Marshall, die aan de zijde van zijn verslagen land was gebleven in het donkerste uur van de vorige

maand juni, terwijl mensen als Charles DeGaulle en anderen die de oorlog met Duitsland waren begonnen Frankrijk in de steek lieten door naar Engeland te vluchten.

Hitler had zijn ontmoeting goed getimed. Op 3 juli lanceerden schepen van de Royal Navy onuitgelokte sluipaanvallen op de Franse vloot die vredig voor anker lag in de Noord-Afrikaanse havens Oran en Mers-el-Kebir in Algerije. Bombenwerpers van het HMS vliegdekschip *Ark Royal* kwamen terug op de 6de toen hun poging om het Franse slagschip *Duinkerken* tot zinken te brengen werd teruggeslagen, maar niet voordat een Britse torpedo een lichter vol dieptebommen trof, waarbij 150 bemanningsleden omkwamen. Twee dagen later vielen meer bommenwerpers van de HMS *Hermes* het Franse vlaggenschip *Richelieu* aan bij Dakar en werden opnieuw afgeslagen door de verdedigers. Tot eind september (23-25) probeerde Churchill de Franse zeemacht in West-Afrika in te palmen. Bij zijn poging om het garnizoen bij Dakar in te nemen vochten de Fransen zo woest dat ze twee Britse slagschepen (HMS *Barham* en *Resolution*) zwaar beschadigden en zijn invasiepoging de grond in boorden.

Deze overwinningen herstelden het Franse zelfvertrouwen na de nederlaag van de Duitse Wehrmacht en betekenden ernstige slagen voor het Britse moreel, vooral in de Royal Navy. Tijdens de eerste twee dagen van Engelse agressie tegen hun voormalige strijdmakkers werden 1.297 Franse zeelieden gedood; nog meer werden vreselijk verbrand door zeeën van brandende olie en hun schepen zonken of werden zwaar beschadigd. Churchill beweerde dat de aanvallen op zijn bondgenoot van nauwelijks twee maanden daarvoor bedoeld waren om te voorkomen dat de schepen door Duitsland zouden worden gegrepen. Maar Hitler was nooit geïnteresseerd in de Franse marine; hij was niet van plan om zijn kostbare oliereserves, die bestemd waren voor de Panzers, te verspillen aan kostbare en kwetsbare oorlogsschepen.

Daarom stond hij toe dat de Franse schepen uitsluitend werden bemand en zelfs bewapend door Franse zeelieden onder een speciale bepaling, waarin pogingen van Duitsers, Italianen of Britten om de vloot in te nemen tot gevolg zouden hebben dat ze zouden worden gesloopt voordat ze konden worden ingenomen. Met andere woorden, de Fuehrer maakte het zichzelf - of iemand anders - onmogelijk om de Franse schepen te stelen. Churchill wist dit, net als de rest van de wereld, omdat de overeenkomst voorpaginanieuws was in alle grote kranten op aarde. Hoewel de Geallieerden Hitler bleven afschilderen als een onbetrouwbare leugenaar, bewijst een geheime marineconferentie in zijn hoofdkwartier in Wolfsschlucht op 20 juni 1940 dat hij geloofde wat hij zei. Grootadmiraal Raeder rapporteerde met betrekking tot de Franse Hoge Vloot: "De Fuehrer wenst zich te onthouden van maatregelen die de Franse eer zouden aantasten."

Churchill's echte motief voor het bevelen van de laffe operatie was om wraak te nemen op Frankrijk omdat het de euvele moed had gehad om een wapenstilstand te tekenen met de verachtelijke nazi's, ook al had hij het Franse leger te velde verraden tijdens de campagne van 1940, waardoor de nederlaag verzekerd was (zie hieronder). Churchill had andere motieven voor agressie. De pro-geallieerde *Marshall-Cavendish Illustrated Encyclopedia of World War Two* gaf toe: "Om het bot te zeggen, Churchill wilde een machtige slag slaan tegen lage kosten om de Britse nationale en internationale opinie te mobiliseren. Zoals hij schreef in *De Tweede Wereldoorlog*: "Hier was het Groot-Brittannië dat zovelen hadden afgeschreven, waarvan vreemden hadden gedacht dat het op de rand van de overgave stond voor de machtige macht die zich tegen haar had opgesteld, meedogenloos toesloeg op haar dierbaarste vrienden van gisteren en voor een tijdje het onbetwiste bevel over de zee voor zichzelf veiligstelde" (sic, Britse zeestrijdkrachten werden afgeslagen door de Franse verdedigers)" (vol I, 229).

Volgens dezelfde bron (226, 227) waren de bevelhebbers van de Royal Navy, North en Somerville, "ontzet en verbijsterd" toen hij militaire actie tegen zijn "beste vrienden van gisteren" voorstelde. Meer dan twintig jaar later (in 1962) huiverde Admiral of the Fleet (Retired) Sir John H.D. Cunningham nog steeds bij de herinnering aan Churchill's gewapende verraad van een verraste bondgenoot als "verschrikkelijk beschamend; verschrikkelijk dom"(229). Een totale oorlog voeren - niet alleen tegen een neutraal land, maar tegen een voormalige bondgenoot van slechts acht weken daarvoor - Churchill beging een echte oorlogsmisdaad van de eerste orde. De dag na zijn slinkse aanval verbraken de Fransen de diplomatieke betrekkingen met Groot-Brittannië en stuurden als vergelding een bommenwerperaanval op Gibraltar. Churchill zag af van een oorlogsverklaring, omdat Hitler dan zou hebben gekregen wat de Fuehrer wilde: een militaire alliantie met de Fransen.

De haat tegen de bedrieglijke Britten was nog nooit zo groot geweest in Frankrijk en Hitler probeerde te profiteren van het volkssentiment door Petain te vragen om een alliantie tegen Engeland. Gezien de recente gebeurtenissen voelde de Marshall zich verplicht om hieraan gehoor te geven, dus de vooruitzichten voor Frans-Duitse samenwerking zagen er goed uit. Generaal Franco stond nog meer te popelen om zich in de strijd te mengen. Hij genoot van de kans om het Reich te helpen in zijn crisistijd, net zoals de Duitsers hem hadden geholpen bij de overwinning in de Spaanse Burgeroorlog. Maar voordat de Fuehrer een ontmoeting had met Petain en Franco om hun allianties te bevestigen, informeerde Canaris hen persoonlijk in strikt vertrouwen, als een oude soldaat tegen zijn wapenbroeders, dat Duitsland gedoemd was om de oorlog te verliezen en dat beide staatslieden, als ze van hun land hielden, nooit akkoord zouden moeten gaan met welke deal dan ook met Hitler. Ze waren verbijsterd toen ze zulk nieuws hoorden, maar omdat het

van niemand minder dan het hoofd van Duitslands eigen militaire inlichtingendienst kwam, waren ze geneigd hem te geloven, ondanks Hitlers ononderbroken reeks successen op elk front in die tijd.

Franco, in het bijzonder, was kwetsbaar voor de ondermijning van de *Abwehr* chef, omdat hij een oude, persoonlijke vriend was van de innemende Canaris, in wiens kantoor een grote foto hing, niet van zijn Fuehrer, maar van de Spaanse generalissimo. Toen Hitler Petain bezocht, weigerde de maarschalk, hoewel nog steeds vriendelijk, onverklaarbaar alle voorstellen voor samenwerking; zijn houding was veranderd. Voor zijn steun tegen Engeland had Hitler aangeboden om de Franse vloot te herbouwen, maar zelfs deze ongekende vrijgevigheid kon Petain niet overtuigen. Een jaar later, begin juli, bleef Churchill onverminderd strijdlustig tegen zijn voormalige bondgenoot toen hij een krachtige invasie lanceerde in het neutrale Syrië. De Franse verdedigers werden overweldigd, maar niet voordat de Britten ongeveer 2500 slachtoffers hadden gemaakt. Dergelijke agressie - de inbeslagname van Frans grondgebied, het doden van duizenden Franse burgers in terreuraanslagen en het tot zinken brengen van Franse schepen met een hoog dodental - was meer dan voldoende reden voor de maarschalk om Engeland de oorlog te verklaren. Maar Canaris had zijn geest vergiftigd met ernstige twijfels over de toekomst, onzekerheden die hem ervan weerhielden de juiste beslissing te nemen.

Voortbordurend op de teleurstellende ontmoeting met Petain, werd Hitler op dezelfde manier afgepoeierd in Hendaye, aan de Spaanse grens, door Franco, wiens inname van Gibraltar de overwinning in het Middellandse Zeegebied en, onvermijdelijk, Noord-Afrika zou hebben verzekerd. Dit was de operatie waar de Fuehrer op dat moment aan dacht. Hij wilde een alliantie tussen Duitsland, Italië, Frankrijk en Spanje om de Britten uit het Middellandse Zeegebied te verdrijven. Zonder de diplomatieke sabotage van Canaris zou zo'n alliantie ongetwijfeld tot stand zijn gekomen en zou het verloop van de oorlog radicaal zijn veranderd in het voordeel van de As. Maar zijn diplomatieke sabotage eindigde niet in Frankrijk of Spanje. Hij probeerde op dezelfde manier Bulgarije, met zijn waardevolle oliereserves, ervan te weerhouden zich bij de As aan te sluiten, maar dit mislukte toen koning Boris zijn land op 1 maart 1941 bondgenoot maakte van het Reich. Uit laffe wraak liet Canaris de monarch twee jaar later vergiftigen.

Net als andere aristocraten die in de schaduw tegen hun eigen volk samenzwoeren, had Canaris "nooit te weinig geld om thuis een comfortabel en beschaafd leven te leiden" (Manvell, 41) - zelfs niet in de donkerste dagen na de Eerste Wereldoorlog, toen miljoenen verarmde Duitsers honger leden. Als zoon van een industrieel uit het Ruhrgebied was hij vastbesloten om zijn geërfde rijkdom boven alle andere overwegingen te behouden. Er was misschien nog een andere factor die niet alleen

begrijpelijkerwijs zijn onverbeterlijke haat tegen het nationaalsocialisme opwekte, maar hem ook onderscheidde van zijn medeverraders. Canaris was mogelijk Joods. Op mysterieuze wijze stond hij onder zijn beste vrienden bekend als "de kleine Levantijn" (Manvell, 39). Zijn voorouderlijke wortels lagen niet in Duitsland, maar in Lombardije, waar Joden sinds de Italiaanse Renaissance een bloeiende handelsgemeenschap hadden. Een onbevestigd verslag (Britton, 26) vermeldt in een voetnoot dat "Wilhelm Canaris" eigenlijk geboren was als Moses Meyerbeer. Manvell en Fraenkel onderstrepen zijn mogelijk niet-Arische achtergrond door uit te leggen dat Canaris "er zelfs in slaagde (door het gebruik van valse papieren) Joden te introduceren bij de *Abwehr*, mannen zoals kolonels Simon en Bloch" (140). Met Joden aan het hoofd van zijn eigen militaire inlichtingendienst kon nauwelijks verwacht worden dat Hitler de oorlog zou winnen.

Tegen de lente van 1942 begon Heydrich Canaris (of Meyerbeer?) te identificeren als de gevaarlijkste verrader in het Derde Rijk. Volgens **SD** officier Walter Schellenberg, "voelde Heydrich zich zeker, in feite, dat Canaris de datum van de aanval in het Westen had verraden, maar toch wilde hij nog niet tegen hem optreden. Hij zou wachten en meer bewijs verzamelen. Je moet je niet in slaap laten sussen door hem,' waarschuwde Heydrich me. De dag zou echter komen dat Canaris gestraft zou worden voor alle schade die hij het regime had berokkend" (Schellenberg, 405-6). In feite had Canaris de Britten niet alleen op de hoogte gebracht van de opmars van Duitsland tegen Frankrijk, maar hen ook tweemaal gewaarschuwd voor de op handen zijnde aanval op de Sovjet-Unie (Manvell, 150).

Canaris werd eindelijk voorzichtig onder loyale elementen in de Wehrmacht. Veldmaarschalk Wilhelm Keitel "had hem zelfs berispt voor de onophoudelijke waarschuwingen die hij als hoofd van de militaire inlichtingendienst meende te moeten geven" (Manvell en Fraenkel, 150). En Heydrich begon de *Abwehr* verrader op te sporen. "Ik merkte nu voor het eerst tekenen van een innerlijke vermoeidheid bij Canaris," herinnerde Schellenberg zich. "Hij was uitgeput door het voortdurende interne conflict. Heydrichs ijskoude tactieken van de laatste maanden begonnen hun effect te tonen. Hij voelde zich onzeker en rusteloos, en, zo dacht ik, zoiets als een fysieke angst voor Heydrich" (Schellenberg, 406). Schellenbergs indruk werd bevestigd door een vroege biograaf van Canaris; de admiraal in turnjas was "ronduit doodsbang voor Heydrich, die hij eens 'de slimste van de beesten' noemde. Hoewel hij nooit nerveus leek bij Hitler, hoe moeilijk de omstandigheden ook waren, stoorde een telefoontje van Heydrich hem de hele dag" (Abshagen, 202).

Een paniekerige Canaris informeerde de Britten dat als Heydrich niet onmiddellijk werd uitgeschakeld, ze na een paar weken al hun contacten in Duitsland

zouden verliezen. In een eerlijk gevecht hadden de Duitsers altijd gewonnen en zouden ze blijven winnen, totdat zij de eindoverwinning zouden behalen. De enige hoop van de Geallieerden om te overleven was spionage. Heydrichs Tsjechische showcase was ook definitief in overweging genomen voor uitvoering in alle bezette gebieden, waar de hardhandige Duitse legeraristocraten de leiding hadden. Volgens Mikkelson verwachtte Heydrich "niets minder dan het inefficiënte en corrupte legerbestuur van Frankrijk en mogelijk alle gebieden te vervangen. Geallieerde leiders in Moskou en Londen waren doodsbang. Wat als Heydrich en de SS alle gebieden zouden overnemen en de effectieve medewerking zouden krijgen van tientallen miljoenen Fransen, Belgen, Nederlanders, Denen, Noren, Polen, Slaven, Oekraïners en Wit-Russen, verenigd in een super SS-staat? De oorlog zou verloren kunnen worden! Heydrich was duidelijk de gevaarlijkste man in het Derde Rijk en hij moest koste wat het kost geëlimineerd worden."

Gealarmeerd door de ernst van de situatie, gaf Churchill opdracht aan een aantal uitgeweken Tsjechische moordenaars om een parachute te sturen in de buurt van Praag. In de ochtend van 27 mei vielen ze de open, onbewaakte auto aan waarin Heydrich zat. Hun handgranaat ontplofte op de treeplank en verwondde hem dodelijk. Hij bleef een paar dagen pijnlijk liggen en overleed op 4 juni 1942 om 04:30 uur. In het kielzog van zijn moord werd Rommels *Afrika Korps* zwaar verslagen bij El Alamein, slechts een paar weken later gevolgd door de omsingeling van de 22 divisies van 330.000 man van het 6de Leger bij Stalingrad - de twee meest beslissende veldslagen van de Tweede Wereldoorlog. In beide gevallen kenden Churchill en Stalin de strijdplannen van de Duitsers voordat ze het veld opgingen.

Waarschijnlijk was er niets dat het keerpunt dat bereikt was met de dood van Heydrich beter weergaf dan de oorlog op zee: Het moment van zijn moord markeerde het absolute hoogtepunt in het fortuin van de Duitse onderzeeërcampagne, toen 190 geallieerde schepen tot zinken werden gebracht, het grootste aantal ooit gescoord door de U-boten. Vanaf de volgende maand namen hun successen af. Het was geen toeval dat de As aan de winnende hand was tot aan zijn moord, maar daarna gestaag begon te verliezen.

Heydrich was misschien maar een paar dagen verwijderd van de arrestatie van Canaris en het sluiten van de *Abwehr*, die vol zat met Joden, met onvermijdelijk fatale gevolgen voor alle samenzweerders in de Generale Staf. Maar na zijn moord werden de Gestapo-onderzoekers op een zijspoor gezet door een schijnbaar dringender spionagenetwerk in Duitsland dat bekend stond als *Die rote Kapelle* ("Het Rode Orkest"). Het werd opgezet en geleid door Leopold Trepper, een communistische Jood die na de oorlog naar Israël emigreerde. Net als hun tegenhangers bij de *Abwehr* en de Generale Staf waren Treppers verraders dilettanten uit de hogere

klasse, waaronder een Amerikaanse Jodin en "een verarmde Pruisische aristocraat" (Manvell, 166). Dit opruiende gespuis, dat zelfs onder elkaar bekend stond als "de communistische aristocratie", genoot ook van wat zij beschouwden als intellectueel modieuze flirten met het Sovjet-stijl marxisme om zich te onderscheiden van vulgaire nazi's.

Met de hulp van Trepper (10.000 mark, mobiele drukpersen en verschillende radiozenders) zetten ze desondanks "een organisatie voor inlichtingenwerk en de promotie van politieke propaganda op die in aanzienlijke mate een bedreiging vormde voor de oorlogsmachine van de Nazi's"(Manvell, 166). Het Rode Orkest plaatste agenten bij de generale staf van de Luftwaffe, de Foreign Broadcasts Monitoring Service en zelfs bij de Duitse regering zelf. Hoewel het *Rode Orkest* van Trepper uiteindelijk werd uitgeroeid door de Gestapo en de S.D., leidde de achtervolging en uitroeiing ervan de aandacht af van de Abwehr en het leger.

Ondertussen konden contraspionage onderzoekers niet geloven dat Duitslands eigen Militaire Inlichtingendienst een broedplaats van verraders was. In de jaren na de moord op Heydrich hervatte Canaris zijn rol als Duitslands meest dodelijke kankergezweel, totdat hij werd ontmaskerd bij de mislukte aanslag op Hitlers leven op 20 juli 1944. Acht maanden later stierf "de kleine Levantijn" naakt aan de galg. Te laat! Tegen die tijd hadden hij en zijn collega-verraders in de Generale Staf de Geallieerden voorzien van alles wat ze nodig hadden om de oorlog te winnen. Hitler was als een blinde bokser die tegen een in aantal overtreffende tegenstander vocht die elke zet kende lang voordat hij hem deed.

Zoals Mikkelson schrijft: "Geallieerde leiders in Londen en Moskou wisten precies wat er op het spel stond. Hun moord op **SS-Obergruppenfuehrer** Reinhard Heydrich garandeerde dat het Derde Rijk verpletterd zou worden in de geallieerde tang van een overweldigend aantal."

